

Vida de Maria (V): L'anunciació de Nostra Senyora

El diàleg més important de la història va tenir lloc a l'interior d'una casa pobra de Natzaret. Els protagonistes són el mateix Déu, que se serveix del ministeri d'un Arcàngel, i una Verge anomenada Maria, de la casa de David, casada amb un artesà de nom Josep.

Molt probablement Maria es trobava recollida en oració, potser meditant algun passatge de la Sagrada Escripura referent a la salvació promesa pel Senyor, així la mostra l'art cristià, que s'ha inspirat en aquesta escena per compondre les millors representacions de la Verge. O potser estava ocupada en les feines de la casa i, en aquest cas, també es trobava ficada en oració: tot en ella era ocasió i motiu per mantenir un diàleg constant amb Déu.

- Déu te guard, plena de la gràcia , el Senyor és amb tu (Lc 1, 28).

Maria es va torbar d'aquestes paraules, i pensava què podia significar aquesta salutació. (Lc 1, 29). És plena de confusió, no tant per l'aparició de l'àngel, sinó per les seves paraules. I, astorada, es pregunta el perquè de tantes lloances. Es torba perquè, en la seva humilitat, se sent poca cosa. Bona coneixedora de l'Escripura, s'adona immediatament que el missatger celestial li està transmetent un missatge inaudit. Qui és ella per merèixer aquests elogis? Què ha fet en la seva breu existència? Certament desitja servir Déu amb tot el cor i tota l'ànima, però es veu molt lluny d'aquelles gestes que van valer lloances a Débora, a Judit, a Ester, dones molt celebrades a la Bíblia. Tanmateix, comprèn que l'ambaixada divina és per a Ella. *Ave, gratia plena!*

"No hi ha en la seva resposta la més mínima ombra de dubte o d'incredulitat: sí, des de la seva més tendra infància, només anhelava el compliment de la Voluntat divina!" En aquest primer moment, Gabriel s'adreça a Maria donant-li un nom -la plena de gràcia- que explica la torbació profunda de Nostra Senyora. Sant Lluc utilitza un verb que, en llengua grega, indica que la Verge de Natzaret es trobava completament transformada, santificada per la gràcia de Déu. Com posteriorment definiria l'Església, això havia passat en el primer moment de la seva concepció, en consideració de la missió que havia de complir: ser Mare de Déu en la seva naturalesa humana, romanent al mateix temps Verge.

L'Arcàngel adverteix el sobresalt de la Senyora i, per tranquil·litzar, es dirigeix a ella anomenant-la -ara sí- pel seu propi nom i explicant les raons d'aquesta salutació excepcional.

«No tinguis por, Maria, que has trobat gràcia a la presència de Déu; concebràs i tindràs un fill, i li posaràs Jesús. Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, regnarà per sempre a la casa de Jacob, i el seu regne no tindrà fi».(Lc 1, 30-33).

"No es limita a un genèric donar permís, sinó que pronuncia un sí -fiat! - en el que bolca tota l'ànima i tot el cor". Maria, que coneix bé les profecies messiàniques i les ha meditat moltes vegades, comprèn que serà la Mare del Messies. No hi ha en la seva resposta la més mínima ombra de dubte o d'incredulitat: sí, des de la seva més tendra infància, només anhelava el compliment de la Voluntat divina! Però vol saber com es

realitzarà aquest prodigi, doncs, inspirada per l'Esperit Sant, havia decidit lliurar-se a Déu en virginitat de cor, de cos i de ment.

Sant Gabriel li comunica llavors el mode diviníssim en què maternitat i virginitat es conciliaran en el seu si.

«L'Esperit Sant vindrà damunt teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això, el nadó serà sant, serà anomenat Fill de Déu. I mira, Elisabet, la teva parenta, també ha concebut un fill a les seves velleses, i ja es troba al sisè mes, ella que era tinguda per estèril; perquè per a Déu no hi ha res impossible». (Lc 1, 35-37):

L'àngel calla. Un gran silenci s'apodera del cel i de la terra, mentre Maria medita en el seu cor la resposta que donarà el missatger diví. Tot depèn dels llavis d'aquesta Mare de Déu: l'Encarnació del Fill de Déu, la salvació de la humanitat sencera.

No es demora Maria. I, al respondre a la invitació del Cel, ho fa amb tota l'energia de la seva voluntat. No es limita a un genèric donar permís, sinó que pronuncia un sí-fiat! - En què bolca tota la seva ànima i tot el seu cor, plenament adherida a la Voluntat de Déu: «Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula». (Lc 1, 38).

I la Paraula es va fer home i visqué entre nosaltres (Jo 1, 14). En contemplar un cop més aquest misteri de la humilitat de Déu i la humilitat de la criatura, prorrompem en una exclamació de gratitud que volgués no acabar mai: **«Oh Mare, Mare!: Amb aquesta paraula teva -fiat - ens has fet germans de Déu i hereus de la seva glòria. - Beneïda siguis!»**(Camí, n. 512).

J.A. Loarte